

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **A. D.**, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 24. 10. 2011, č. j. 24611-3/2011-900000-302,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 8. 12. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 24. 10. 2011, č. j. 24611-3/2011-900000-302, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 9. 6. 2011, č. j. 10760/2011-170100-11, o zápočtu dob rozhodných pro výsluhové nároky.

V inkriminované věci žalobce bylo již rozhodováno dříve, a to rozhodnutím generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 19. 11. 2007, č. j. 2007/4939/30, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 28. 5. 2007, č. j. 8600/07-1701-11/11616, kterým byla žalobci započítána do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek doba 12 roků a 336 dnů a pro nárok na odchodné byla započítána doba 9 roků a 184 dnů s odůvodněním, že služební poměr žalobce trval od 1. 2. 1994 do 31. 12. 2006.

V odvolání žalobce mj. namítal, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, co bylo podkladem pro toto rozhodnutí, jaké byly úvahy správního orgánu prvního stupně, kterými se ředitel celního ředitelství řídil při hodnocení těchto podkladů a z čeho bylo zjištěno, že jeho služební poměr začal až dne 1. 2. 1994, a že správní orgán prvního stupně žalobci nedal možnost se k těmto podkladům vyjádřit, čímž došlo k flagrantnímu porušení jeho práv, a že podle ustanovení § 224 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „**Zákon o služebním poměru**“), se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru, přičemž poznámka pod čarou u tohoto ustanovení odkazuje na čl. VI. odst. 1 zákona č. 113/1997 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 13ú1993 Sb., celní zákon, (dále jen „**Celní zákon**“), ve znění zákona č. 35/1993 Sb., zákon č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 32/1957 Sb., o nemocenské péči v ozbrojených silách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 88/1968 Sb., o prodloužení mateřské dovolené, o dávkách v mateřství a o přídavicích na děti z nemocenského pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném do 31. 12. 2006, podle něhož celníci, kteří jsou ke dni účinnosti tohoto zákona v pracovním poměru podle dosavadních předpisů, se považují za celníky ve služebním poměru. Jestliže celník do dvou měsíců po nabytí účinnosti tohoto zákona nesložil služební přísahu, služební poměr zaniká.

Podle žalobce tak platí, že ke dni 1. 7. 1997, kdy nabyl účinnosti zákon č. 113/1997 Sb., byl celníkem, k témuž datu byl v pracovním poměru, který započal dne 20. 12. 1979, a to na základě pracovní smlouvy ze dne 13. 12. 1979, č. j. 60-1502/1979, a proto mu musí být do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek započtena celá doba odpracovaná v celní správě. Skutečností, že žalobce byl ke dni 1. 7. 1997 celníkem, svědčí zejména Dohoda o změně pracovní smlouvy ze dne 1. 2. 1994, č. j. 3 - 180/94, ve které je uvedeno, že je s účinností od 1. 2. 1994 zařazen jako celník. Téhož dne žalobce podepsal služební přísahu tak, jak stanovil celní zákon. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo změněno tak, že do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek bude započítána doba od 20. 12. 1979 do 31. 12. 2006, tedy doba celkem 27 let a 11 dní, tj. o 16 roků a 43 dní více než mu bylo započteno.

Žalovaný zamítl odvolání rozhodnutím ze dne 19. 11. 2007, č. j. 2007/4939/30, mj. s tím, že žalobce se stal zaměstnancem celní správy dne 20. 12. 1979. Z obsahu pracovní smlouvy ze dne 13. 12. 1979, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 44/1974 Sb., celní zákon, (dále jen „**celní zákon z roku 1974**“), v tehdy platném znění, podle kterého byli příslušníky celní správy pracovníci celnic, celních ředitelství a ústřední celní správy, kteří podle pracovní smlouvy plnili úkoly stanovené tímto zákonem, je patrné, že žalobce tyto úkoly až do změn pracovní smlouvy, ke které došlo dne 1. 2. 1994, neplnil a nebyl zařazen jako celník, ale jako civilní zaměstnanec. Uvedené lze dovodit též z toho, že žalobce byl před 1. 2. 1994 odměňován podle výnosu Federálního ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. 11. 1987, č. j. 515-35700-5140, o odměňování odborných administrativních pracovníků orgánů státní správy a některých dalších rozpočtových organizací, a nikoli podle výnosu č. 3/1982 Věstníku Federálního ministerstva zahraničního obchodu o odměňování příslušníků celní správy pracujících na celnicích, či později (od 1. 8. 1991) podle vyhlášky Federálního ministerstva obchodu č. 290/1991 Sb., o platovém a hodnostním řádu příslušníků celní správy, podle kterých byli odměňováni celníci. Žalovaný tak má za prokázané, že se žalobce

stal celníkem až na základě změny pracovní smlouvy ze dne 1. 2. 1994, kdy také složil služební přísahu. Až počínaje dnem 1. 2. 1994 tak lze podle žalovaného u žalobce aplikovat čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb., jehož smyslem bylo zahrnout do doby rozhodné pro přiznání příspěvku za službu takové doby trvání pracovního poměru, při nichž byl celník v pracovním poměru vystaven obdobným podmínkám výkonu práce jako příslušníci bezpečnostních sborů ve služebním poměru. Jedná se o větší rozsah povinností než u civilních zaměstnanců, kdy dochází ohrožení zdraví a života vyplývající z plnění úkolů celní správy při ochraně zájmů státu apod. Správnost uvedených úvah podle názoru žalovaného potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2004, č. j. 7 A 140/2002 - 46. Žalovaný uzavřel, že zápočet doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek byl správním orgánem prvního stupně proveden ve správném rozsahu.

Citované rozhodnutí žalovaného žalobce napadnul žalobou, která byla nejprve zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. ledna 2010, č. j. 10 Ca 6/2008 - 24. Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. ledna 2011, č. j. 4 Ads 138/2010 - 56, vyhověl kasační stížnosti žalobce, a přisvědčil v tom, že se Městský soud v Praze v napadeném rozsudku nezabýval otázkou porušení ustanovení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. ledna 2010, č. j. 10 Ca 6/2008 - 24, zrušil a věc se tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

V novém řízení poté Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. dubna 2011, č. j. 10 Ad 7/2011-80, zrušil jak rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 19. 11. 2007, č. j. 2007/4939/30, tak i rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 28. 5. 2007, č. j. 8600/07-1701-11/11616, když obě postihovala stejná procesní vada.

V novém řízení celní orgány napravily vytýkaná procesní pochybení a správní orgán prvního stupně vydal meritorně shodné rozhodnutí, kterým podle § 224 zákona o služebním poměru k 1. 1. 2007 započtl do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek dobu 12 roků a 336 dnů a do doby rozhodné pro nárok na odchodné dobu 9 roků a 184 dnů. V odůvodnění uvedl, že pro nárok na výsluhový příspěvek byla podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru započtena doba pracovního poměru celníka, který se na základě čl. VI zákona č. 113/1997 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2006, posuzuje jako doba služebního poměru, tj. doba od 1. 2. 1994 do 30. 6. 1997, a pak podle § 224 odst. 2 zákona o služebním poměru doba služebního poměru celníka podle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, tedy doba od 1. 7. 1997 do 31. 12. 2006. celková započtená doba tedy činí 12 roků a 336 dnů.

Odvolání žalobce bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 24. 10. 2011, č. j. 24611-3/2011-900000-302, jehož odůvodnění se vypořádalo s odvolacími námitkami.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že žalovaný se nedostatečně vyjádřil k jeho odvolacím námitkám. Žalobce znovu připomínal všechny dokumenty, které předložil v rámci správního řízení, které mají dokazovat, že byl celním inspektorem.

Žalobce v žalobě popsal průběh pracovního poměru v celní správě a navazujícího služebního poměru a uvedl, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí odvolává na § 11

odst. 1 celního zákona z roku 1974, avšak zcela pomíjí další ustanovení tohoto zákona, která obsahují další úpravu týkající se příslušníka celní správy. Namítal, že nosil služební stejnokroj, byla mu udělena hodnost, tudíž příslušníkem celní správy bezpochyby byl a není proto pravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce nebyl zařazen jako celník, ale jako civilní zaměstnanec. Jako civilní zaměstnanec totiž zařazen být nemohl, neboť celní zákon z roku 1947 tento pojem vůbec neupravoval a nepoužíval. Žalobce dále argumentoval tím, že pokud by nebyl příslušníkem celní správy, nemohl by dosáhnout žádné hodnosti. Generální ředitel Ústřední celní správy mu však v přípisu ze dne 23. 6. 1986, č. j. 61-760/1986, potvrdil hodnost celní inspektor, které dosáhl ke dni 31. 12. 1985. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že byl jakožto příslušník celní správy oprávněn nosit zbraň.

Žalobce namítal, že v celní správě k 1. 1. 1993 došlo k mnoha změnám organizačního typu, a to jak na základě celního zákona, tak i na základě vnitřních řídicích aktů. Podle těchto řídicích aktů došlo k tzv. zcivilnění některých funkcí v celní správě a ten, kdo byl zařazen do příslušné funkce, již nemohl být příslušníkem celní správy a pokud chtěl předmětnou funkci zastávat i nadále, musel se stát „civilním“ zaměstnancem. Mezi takovéto funkce patřila i funkce zastávaná žalobcem a proto od 1. 1. 1993 nebyl žalobce příslušníkem celní správy a stal se jím opět dnem 1. 2. 1994 na základě dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 1. 2. 1994, č. j. 3 - 180/94. Z toho vyplývá, že žalobce nebyl celníkem - příslušníkem celní správy v době od 20. 12. 1979 do 31. 1. 1994 pouze po dobu 13 měsíců, tzn. od 1. ledna 1993 do 31. 1. 1994. Výklad čl. VI. odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb., zaujatý žalovaným považuje žalobce za účelový a příliš zužující.

Žalobce namítal, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 140/2002 - 46 na jeho případ nedopadá. Žalobci byl totiž dne 26. 10. 1989 vydán nový služební průkaz příslušníka celní správy č. 11616, v němž bylo uvedeno, že držitel průkazu je oprávněn k nošení a používání služební zbraně a při výkonu své pravomoci podle celního a devizového zákona je oprávněn ke služebním úkonům. Odvolával se na nálezh Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999 sp. zn. II ÚS 485/98 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2000, č. j. 5 Afs 187/2005-50.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 23. 2. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkazoval na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 24. 10. 2011. Uváděl, že žalobce stále opakuje tytéž námitky, které vznesl proti rozhodnutí o zápočtu dob, a které byly dostatečně vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žalobce až do dne 1. 2. 1994, kdy byl změnou pracovní smlouvy převeden do funkce celníka, vykonával ryze administrativně-hospodářské (obslužné) činnosti a nikoliv činnosti příslušníka celní správy vymezené celním zákonem, nelze proto dobu jeho pracovního poměru až do zmíněného data zahrnout do doby rozhodné pro přiznání výsluhového výsluhového příspěvku. Odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2004, č. j. 7 A 140/2002-46.

Žalobce ve své replice ze dne 12. 3. 2012 upozornil, že žalovaný se nevyjádřil k rozporům v jeho započítávání doby pracovního poměru do služebního poměru u různých nároků žalobce. Žalobce odkazoval na ustanovení § 55 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 259/1997 Sb. ze dne 2. října 1997, kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru celníků, ve znění do 1. 8. 2005, podle něhož *preventivní rehabilitace se poskytuje celníkovi, u něhož služební poměr trval nejméně 20 let a v kalendářním roce dosáhne 45 let věku*, žalobce namítal, že o poskytnutí a stanovení termínu preventivní rehabilitace rozhodoval služební

funkcionář, a jemu byla poskytnuta v roce 1998 a následně pak každoročně, a to i přestože v roce 2006, kdy byla předmětná právní úprava zrušena, měl odslouženo podle napadeného rozhodnutí pouze cca 12 let. Je tedy zřejmé, že mu byly započítány všechny doby, včetně doby vojenské základní služby. K této námitce se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal pouze tak, že při poskytování preventivní rehabilitace a ozdravného pobytu bylo chybováno.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce dne 12. 3. 2012 s takovým postupem vyjádřil souhlas, a žalovaný se nevyjádřil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud ověřil existenci těchto dokumentů:

- pracovní smlouva podepsaná dne 13. 12. 1979 A. D. s Ústřední celní správou Ministerstva zahraničního obchodu s nástupem dne 20. 12. 1979 k výkonu celní služby na pracovišti Intendanční základna – hosp. stř. Skočice. V popisu pracovní funkce ode dne 20. 12. 1979 se uvádí, že se jedná o funkční místo vedoucí provozní jednotky s povinnostmi:
organizuje činnost hospodářského střediska,
organizuje administrativní práce týkající se činnosti střediska a vede jednací protokol, zajišťuje dodávky potravin a ostatních dodávek od dodavatelů, apod.
- popis pracovní náplně ode dne 1. 1. 1989 se uvádí, že se jedná o základní zařazení pracovníka obchodně provozní s povinnostmi:
organizuje, řídí a plánuje činnosti účelového stravovacího a ubytovacího zařízení na specifických úsecích – úsek stravování, vč. skladového hospodářství potravin a nápojů, úsek provozu ubytování osob, vč. skladového hospodářství, prádla, lůžkovin, čisticích prostředků, porcelánu apod., úsek zabezpečování drobné údržby ubytovacích a rekreačních zařízení, vč. Údržby pozemků a zařízení k nim přilehlých, zajištění provozu dopravy,
pečuje o materiálně technickou základnu provozní jednotky,
pečuje a odpovídá za provoz zařízení, o svěřený objekt a inventář, apod.
- platový výměr Federálního ministerstva zahraničního obchodu – Ústřední celní správa pro A. D. ze dne 1. 9. 1992 se jako funkce uvádí – referent, vedoucí funkce – vedoucí úseku řízení středisek, platová třída 8, platový stupeň 7.
- platový výměr Generálního ředitelství cel, Oblastní celní úřad České Budějovice, pro A. D. ze dne 24. 6. 1993 se jako funkce uvádí – referent, platová třída 8, platový stupeň 8.

- Kopie dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 15. 1. 1993 podepsané A. D. a GŘCel, zastoupeným ředitelem 4. Odboru Mgr. F. Z., v níž se uvádí, že písemná pracovní smlouva č. j. 60-1502/79 ze dne 13. 12. 1979, kterou byl dnem 20. 12. 1979 přijat do pracovního poměru k Ústřední celní správě jako vedoucí střediska se mění podle zákona č. 13/1993 Sb. tak, že A. D. je přeložen dne 1. 2. 1993 k výkonu práce do stavu Oblastního celního úřadu České Budějovice.
- platový výměr Ministerstva financí – Generální ředitelství cel, Oblastní celní úřad České Budějovice, pro A. D. ze dne 14. 2. 1994 se jako funkce uvádí – celní úředník 8. třídy, platová třída 4, platový stupeň 6.

Ze správního spisu soud zjistil:

- žalobce dne 20. 1. 1994 podal žádost řediteli Oblastního celního úřadu České Budějovice, o změnu statutu civilního pracovníka na kategorii celníků s tím, že jeho žádost byla předběžně projednána s ředitelem 4. odboru GŘC.
- Fotokopie dopisu ředitele Oblastního celního úřadu Mgr. Jaromíra Smolka ze dne 27. 1. 1994 adresovaná GŘC, 4. Odbor – Mgr. Z., v níž jde o postoupení žádosti A. D., os.č. 11616, o změnu statutu civilního pracovníka na kategorii celníků (v současné době Celní škola Skočice – referent, věk 41 let), že žadatel má zájem o doplnění odborného vzdělání, a zda by mohl být zařazen do 4. PT, ač zatím nebude splňovat 2. stupeň vzdělání.
- Fotokopie sdělení ředitele 4. Odboru GŘC Mgr. F. Z. ze dne 1. 2. 1994, 940201/1 – souhlas s převedením a zařazením do 4. PT.
- Dne 1. 2. 1994 žalobce podepsal dohodu o změně pracovní smlouvy č. 3-180/94, podle níž byl ke dni 1. 2. 1994 zařazen jako celník. S hlavním pracovištěm Celní škola Skočice.
- Služební přísaha celníka ze dne 1. 2. 1994, kterou složil A. D.
- Hodnostní výměr ze dne 11. 2. 1994, č. j. 3-180/94, jímž byl A. D. podle § 17 celního zákona jmenován do hodnosti celní čekatel s podpisem ředitele Oblastního celního úřadu.
- vysvědčení vystavené Generálním ředitelstvím cel ve Skočicích dne 3. 5. 1994, stvrzující, že A. D. absolvoval ve dnech 14. 3. 1994 až 3. 5. 1994 základní celní kurs a složil nižší celní zkoušku.

Na základě těchto dokumentů potom musel Městský soud v Praze učinit závěr, že jednoznačně svědčí pro tvrzení žalovaného, že se žalobce stal celníkem teprve dnem 1. 2. 1994. Z těchto dokumentů vyplývá, že ani k tomuto datu nesplňoval kvalifikační předpoklady pro jmenování celníkem, a proto musel absolvovat základní celní kurs a složit nižší celní zkoušku, což se stalo teprve dne 3. 5. 1994. Kdyby bylo pravdou, jak žalobce tvrdí ve svých podáních, že byl celníkem již před datem 1. 2. 1994, musel si soud položit otázku, proč potom dne 20. 1. 1994 podával žádost řediteli Oblastního celního úřadu České Budějovice, o změnu statutu civilního pracovníka na kategorii celníků. Kdyby v této době byl již celníkem, stačilo by přece předložit příslušné doklady o této skutečnosti. Rovněž tento fakt, že tak neučinil, svědčí v neprospěch dnešních žalobcových tvrzení.

Do správního spisu jsou založeny žalobcem tyto doklady:

- fotokopie záznamu ve věci vyhotovení služebního průkazu ze dne 19. 2. 1981, jímž náměstek ředitele Intendanční základny žádal o vystavení služebního průkazu pro A. D. s tím,

že bude služební průkaz používat v rámci své náplně a funkčního zařazení vedoucí hospodářského střediska Skočice. Na záznamu je ručně připsáno: Má slib ? a jiným písmem: „ano“;

- fotokopie služebnímu průkazu příslušníka Celní správy ČSSR č. 11616 s uvedením hodnosti CI a místem služebnímu přidělení 9053 vystavený na jméno A. D., nar. X, který byl vydán dne 26. 10. 1989;

- fotokopie přípisu generálního ředitele Ústřední celní správy dne 23. 6. 1986, č. j. 61-760/1986, v němž potvrzuje v souladu se služební instrukcí č. 8/1985 A. D. hodnost celní inspektor, které dosáhl ke dni 31. 12. 1985, podpis nečitelný.

Na základě těchto dokladů potom žalobce dovozoval, že byl celníkem již přede dnem 1. 2. 1994. Městský soud v Praze stejně jako žalovaný nemohl však tyto doklady považovat za důkazy prokazující tvrzení žalobce.

V předložené fotokopii záznamu ve věci vyhotovení služebnímu průkazu ze dne 19. 2. 1981, se neuvádí, že se jedná o vystavení služebnímu průkazu pro A. D. jako celníka, nýbrž se uvádí, že bude služební průkaz používat v rámci své náplně a funkčního zařazení vedoucí hospodářského střediska Skočice. K dotazu příslušného pracovníka celníka správy, zda „Má slib?“, je sice ručně připsáno, že „ano“, ale bez dalších údajů. Žalobce ve správním řízení však nepředložil žádný doklad o tom, že složil slib celníka přede dnem 1. 2. 1994, kdy složil služební přísahu celníka. Soud proto musel stejně jako žalovaný dospět k závěru, že se jednalo o nedopatření, resp. nedbalost ze strany služebních funkcionářů, že služební průkaz příslušníka Celní správy ČSSR č. 11616 s uvedením hodnosti CI a místem služebnímu přidělení 9053 na jméno A. D., nar. X, byl vydán dne 26. 10. 1989 neoprávněně.

Pokud jde o přípis generálního ředitele Ústřední celní správy dne 23. 6. 1986, č. j. 61-760/1986, v němž potvrzuje v souladu se služební instrukcí č. 8/1985 A. D. hodnost celní inspektor, které dosáhl ke dni 31. 12. 1985, musel soud konstatovat, že nesplňuje předpoklady řádného dokladu, jméno a funkce příslušného funkcionáře nejsou vypsány strojem, podpis je nečitelný a chybí otisk kulatého úředního razítka. Tyto náležitosti jsou koneckonců žalobci známy, neboť ve své žalobě evidované u zdejšího soudu pod sp. zn. 10 Ca 6/2008, resp. 10 Ad 7/2011, namítal, že napadené rozhodnutí vydáno příslušným služebním funkcionářem a obsahovat jeho jméno, příjmení, služební hodnost, hodnostní označení nebo hodnost a jeho podpis, a že v daném případě byl oprávněným služebním funkcionářem generální ředitel Generálního ředitelství cel, jehož jméno, příjmení a hodnost je v rozhodnutí uvedeno, jeho podpis však chybí a je nahrazen paraťou s poznámkou „vz.“. Přípis, jehož se žalobce dovolává, však náležitosti řádného a platného důkazního prostředku nesplňuje.

Kromě toho žalobce nedoložil, že by obdržel před 1. 2. 1994 hodnostní výměr, kterým mu byla propůjčena hodnost celního inspektora, ze správního spisu není zřejmé, že by v této věci byl podán návrh služebním funkcionářem na propůjčení hodnosti celního inspektora, žalobce rovněž nedoložil popis pracovní funkce celního inspektora vystaven na jeho jméno, a jak již bylo uvedeno, nedoložil ani složení slibu celníka před 1. 2. 1994.

Městský soud v Praze proto za těchto okolností musel přisvědčit závěrům žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno k prokázání, že byl již před datem 1. 2. 1994 celníkem.

V inkriminované věci je mezi účastníky sporné, zda žalobci lze podle čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb., započítat dobu trvání jeho pracovního poměru před dnem 1. 2. 1994.

Argumentaci žalobce však soud nemohl přisvědčit. Podle ustanovení § 12a odst. 2 a 3 celního zákona z roku 1974 a popisu pracovní činnosti žalobce, z kterého vyplývá, že náplní jeho práce nebyla celní kontrola ani opatření vůči fyzickým osobám porušujícím zákony a další obecně závazné právní předpisy, ale administrativní činnost. Je tak zřejmé, že v případě žalobce se stejně jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 A 140/2002 - 46, jednalo o výkon práce, která není srovnatelná s prací příslušníků celní správy plnících úkoly stanovené celním zákonem. Otázka, zda žalobce nosil nebo nenosil služební stejnokroj, a zda mu byla nebo nebyla přiznána hodnost, je z hlediska závěrů učiněných výše nepodstatná. V této souvislosti Městský soud v Praze poukazuje na skutečnost, že žalobce služební přísahu složil teprve dne 1. 2. 1994, a proto shledal, že žalovaný postupoval správně, pokud žalobci započítal ke dni 1. 1. 2007 do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek pouze dobu od 1. 2. 1994.

Ve správním spise je dále založena pracovní smlouva ze dne 13. 12. 1979 čj. 60-1502/1979, podle níž žalobce nastoupí dne 20. 12. 1979 k výkonu celní služby na pracovištích „Intendanční základna – hosp. stř. Skočice“ jako „vedoucí střediska“, a to na dobu určitou od 20. 12. 1979 do 31. 12. 1980. Dne 29. 12. 1980 byla sjednána změna pracovního poměru na dobu neurčitou. Ve spise je dále založen popis pracovní činnosti žalobce. Z obsahu pracovní smlouvy žalobce ze dne 13. 12. 1979 s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 celního zákona z roku 1974, podle kterého byli příslušníky celní správy pracovníci celnic, celních ředitelství a ústřední celní správy, kteří podle pracovní smlouvy plnili úkoly stanovené tímto zákonem, je patrné, že žalobce tyto úkoly až do dne 1. 2. 1994 neplnil a nebyl zařazen jako celník, ale jako civilní zaměstnanec. To lze dovodit i z toho, že žalobce byl odměňován podle výnosu FMPSV o odměňování odborných administrativních pracovníků orgánů státní správy a některých dalších rozpočtových organizací, nikoli podle Výnosu FMZO o odměňování příslušníků celní správy pracujících na celnicích či později od 1. 8. 1991 podle vyhlášky FMZO o platovém a hodnostním řádu příslušníků celní správy, podle kterých byli odměňováni celníci.

Jak vyplývá, ze správního spisu tato pracovní smlouva ze dne 13. 12. 1979 byla změněna až dohodou o změně pracovní smlouvy ze dne 15. 1. 1993, v níž se uvádí, že písemná pracovní smlouva č. j. 60-1502/79 ze dne 13. 12. 1979, kterou byl dnem 20. 12. 1979 přijat do pracovního poměru k Ústřední celní správě jako vedoucí střediska se mění podle zákona č. 13/1993 Sb. tak, že A. D. je přeložen dne 1. 2. 1993 k výkonu práce do stavu Oblastního celního úřadu České Budějovice. V dohodě o změně pracovní smlouvy ze dne 15. 1. 1993 není žádná zmínka o tom, že by původní pracovní smlouva ze dne 13. 12. 1979 byla v mezidobí nějak měněna. Pokud by se totiž žalobce v průběhu této doby stal celníkem, musela by být původní pracovní smlouva upravena. Žalobce však nedoložil, že by k takové změně došlo. Další dohodou ze dne 1. 2. 1994 čj. 3-180/04 byl žalobce s účinností ode dne 1. 2. 1994 zařazen jako „celník“ s hlavním pracovištěm „Celní škola Skočice“. Téhož dne žalobce složil služební přísahu.

Podle ustanovení § 116 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc, kterým je upraven příspěvek za službu i pro celníky, náleží příspěvek za službu za podmínek dále uvedených policistovi, jehož služební poměr skončil uvolněním nebo propuštěním z některého z důvodů uvedených v § 106 odst. 1 písm. a), b), c) a odst. 2. Podle § 117 odst. 1 věty první citovaného zákona příspěvek činí 20 % služebního příjmu, jestliže policista konal službu alespoň po dobu deseti roků.

Podle čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb., kterým se mění celní zákon, ve znění účinném pro projednávanou věc, se celníkovi do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru započítávají doby, pokud byly započteny podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr, s výjimkou doby pro přiznání odchodného, která počíná běžet dnem vzniku služebního poměru podle tohoto zákona.

Ze shora uvedených důvodů má Městský soud v Praze stejně jako žalovaný jednoznačně za to, že až ode dne 1. 2. 1994 se stal žalobce celníkem, kdy také složil služební přísahu. Až od toho dne lze aplikovat u žalobce ustanovení čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb., jehož smyslem bylo zahrnout do doby rozhodné pro přiznání příspěvku za službu takové doby trvání pracovního poměru, při nichž byl celník v pracovním poměru vystaven obdobným podmínkám výkonu práce jako příslušníci bezpečnostních sborů ve služebním poměru. Jedná se o větší rozsah povinností, ohrožení zdraví a života vyplývající z plnění úkolů celní správy při ochraně zájmů státu apod. než u civilních zaměstnanců.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 140/2002-46 do doby rozhodné pro přiznání příspěvku za službu podle § 116 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, lze zahrnout u celníka jen takovou dobu trvání pracovního poměru, při které byl celník vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce příslušníků bezpečnostních sborů, a to vzhledem k většímu rozsahu jeho zákonem stanovených povinností či ohrožení života a zdraví vyplývajícimu z plnění úkolů celní správy při ochraně zájmů státu. Podle názoru Městského soudu v Praze lze tyto závěry vztáhnout i na inkriminovanou věc.

Žalobce nebyl v době platnosti pracovní smlouvy ze dne 13. 12. 1979, čj. 60-1502/1979, ode dne nástupu dne 20. 12. 1979 do 31. 1. 1994, vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce příslušníků bezpečnostních sborů, pak by tato doba pracovního poměru nemohla být započítána do doby služebního poměru. Celní zákon z roku 1974 však např. v § 6 písm. c) výslovně stanovil, že Ústřední celní správa zabezpečuje sběr statistických údajů a zpracování informací o vývozech a dovozech zboží. Ten, kdo zabezpečoval tyto úkoly, plnil úkoly stanovené celním zákonem 1974, a proto splňoval podmínku, aby byl příslušníkem celní správy. Žalobce však při plnění úkolů uvedených v popisu jeho pracovní náplně však nebyl vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce příslušníků bezpečnostních sborů, a proto by mu neměla být tato doba pracovního poměru započítána do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru.

V inkriminované věci je tedy zřejmé, že z pracovní smlouvy uzavřené se žalobcem dne 13. 12. 1979, z jejích pozdějších změn a ze souvisejícího popisu pracovní činnosti je, že žalobce v žádném případě nevykonával činnosti, resp. neplnil úkoly stanovené celním zákonem z roku 1974, a proto nebyl a nemohl být příslušníkem celní správy ve smyslu § 11 odst. 1 tohoto zákona. Žalobce nebyl ve svém postavení oprávněn nosit služební stejnokroj a o to méně jím jakkoliv prokazovat příslušnost k celní správě. To samé platí i pro oprávnění nosit služební zbraň. Žalobce nebyl odměňován jako celník (příslušník celní správy). Ačkoliv jeho funkce byla označena hodností, nejednalo se o hodnost, se kterou by byly spojeny jakékoliv nároky (např. nárok na hodnostní příplatek vyplácený pouze příslušníkům celní správy) a ze které by bylo možné dovozovat jakákoliv oprávnění.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu do doby rozhodné pro přiznání příspěvku za službu podle § 116 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. lze zahrnout u celníka jen takovou dobu trvání pracovního poměru, při které byl celník vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce příslušníků bezpečnostních sborů, a to vzhledem k většímu rozsahu jeho zákonem stanovených povinností či ohrožení života a zdraví vyplývajícimu z plnění úkolů celní správy při ochraně zájmů státu. Žalobce však takovéto skutečnosti nejen netvrdil, ale ani nedoložil.

Podle § 11 odst. 1 celního zákona z roku 1974 byli příslušníky celní správy pracovníci celnic, celních ředitelství a ústřední celní správy, kteří podle pracovní smlouvy plnili úkoly stanovené tímto zákonem. Žalobce sice byl zcela nepochybně pracovníkem tehdejší Ústřední celní správy v Praze, avšak vzhledem ke svému zařazení neplnil úkoly stanovené tímto zákonem, protože nebyl oprávněn ke služebním úkonům či služebním zákrokům, jak byly stanoveny v § 12a odst. 1 až 3 citovaného celního zákona. Ze stavu administrativních pracovníků do funkce celníka byl žalobce prokazatelně převeden až k 1. 2. 1994, a teprve počínaje tímto dnem bylo možné v jeho případě aplikovat ustanovení shora citovaného čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb., jehož smyslem bylo zahrnout do doby rozhodné pro přiznání příspěvku za službu takové doby trvání pracovního poměru, při kterých byl celník v pracovním poměru vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce příslušníků bezpečnostních sborů, a to vzhledem k většímu rozsahu jejich zákonem stanovených povinností či ohrožení života a zdraví vyplývajícimu z plnění úkolů celní správy při ochraně zájmů státu. Přiznání příspěvku za službu i za dobu výkonu práce, která není srovnatelná s prací příslušníků celní správy plnících úkoly stanovené celním zákonem, jak požaduje žalobce, nemá žádnou oporu ve shora citovaných právních předpisech. Žalobce v průběhu řízení žádným způsobem neprokázal, že ode dne 13. 12. 1979 až do 1. 2. 1994, kdy byl převeden z funkce administrativního pracovníka do funkce celníka, ve skutečnosti jako příslušník celní správy plnil úkoly stanovené celním zákonem z roku 1974.

Pracovní smlouva ze dne 13. 12. 1979 byla s žalobcem uzavřena na dobu určitou od 20. 12. 1979 do 31. 12. 1980. Dne 8. 9. 1980 byla tato smlouva změněna tak, že „*Dosavadní vymezení druhu vykonávané práce se rozšiřuje o povinnost řídit, udržovat, popř. opravovat služební motorové vozidlo v časově nezbytném rozsahu.*“ Posléze změnou pracovní smlouvy ze dne 29. 12. 1980 byl v souladu s § 36 zákoníku práce, byl sjednaný pracovní poměr změněn s platností od 1. 1. 1981 na dobu neurčitou. Pokud žalobce Na základě těchto změn původní pracovní smlouvy tvrdil, že se k 1. 1. 1981 stal celníkem, a že složil slib celníka, a že záznam o této skutečnosti byl stvrzen do spisu, musel soud tato tvrzení odmítnout jako neopodstatněná a především žalobcem nedoložená.

Žalobce odkazoval na ustanovení § 55 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 259/1997 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru celníků, ve znění do 1. 8. 2005, podle něhož *preventivní rehabilitace se poskytuje celníkovi, u něhož služební poměr trval nejméně 20 let a v kalendářním roce dosáhne 45 let věku*, a namítal, že o poskytnutí a stanovení termínu preventivní rehabilitace rozhodoval služební funkcionář, a jemu byla poskytnuta v roce 1998 a následně pak každoročně, a to i přestože v roce 2006, kdy byla předmětná právní úprava zrušena, měl odslouženo podle napadeného rozhodnutí pouze cca 12 let. Podle názoru

Městského soudu v Praze toto tvrzení nemůže nijak obstát, konzumace benefitů poskytovaných zaměstnavatelem totiž není a nemůže důkazem faktu, že by žalobce byl již před 1. 2. 1994 celníkem. Kromě toho žalobce své tvrzení o této konzumaci nijak nedoložil. Stejně tak žalobce nedoložil své tvrzení, že mu byly započítány všechny doby, včetně doby vojenské základní služby. Skutečností proto zůstává, že žalobce sám vlastnoručně dne 20. 1. 1994 podal žádost řediteli Oblastního celního úřadu České Budějovice, o změnu statutu civilního pracovníka na kategorii celníků. Z tohoto jeho svobodného projevu vůle jednoznačně je nutno učinit závěr, že v době podání této žádosti celníkem nebyl.

Pokud se žalobce odvolával se na nález Ústavního soudu II ÚS 485/98 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2000, č. j. 5 Afs 187/2005-50, musel soud tyto námitky odmítnout jako nepatřičné.

V nálezu II. ÚS 485/98 judikoval Ústavní soud, že poznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní, přesněji závaznou součástí pravidla chování. Proto stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování. Pokud právní předpis nehodlá stanovit takové pravidlo přímo, musí odkázat na jiný předpis nebo jinou formu vyjádření pravidel chování (obyčej, smlouva, morální pravidla, cizí právní předpis atd.). Úmysl zákonodárce upravit v § 20 odst. 6 písm. g/ zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí osvobození od daně z nemovitostí, ve znění zákona č. 72/1994 Sb., jen na určitou skupinu případů proto nebyl vyjádřen způsobem, který odpovídá požadavkům na určitost a jasnost právních předpisů v podmínkách právního státu (čl. 1 Ústavy ČR). Tento nález k inkriminované věci nemá vůbec žádný vztah.

Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2000, č. j. 5 Afs 187/2005-50, musel soud konstatovat, že podle webových stránek Nejvyššího správního soudu tento rozsudek vůbec neexistuje.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. února 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová